

Žmonės deimianiai varsduojami
tūžio, krizi arba paduomsio-
sion ribinėse situacijose, kai nei-
vengiamai turi patirti toleran-
čių, kovojančių stovyklą ar
bent elgiamis liniją. Reikėtų
paminėti rūpijo kaip epro-
cha su visais savo kon-
fliktais ir priitarimais atis-
pinti žmonių sąmonėje, kol
yra jų elgiamis priartys ir
sakyti, kolai impulsai ir mo-
tyvai miligramais pasikeiči-
ma.

Juozas Baltušis
„ Sakmi apie Juozą “
žmogus

① „Nė vienas vienas tarsi at-
liuzas sake...“

Ds. Doms

② „Štai kas yra meilė: ji gali pra-
žudyti žmogų, vil pastatyti jį aut-
kojy is is naujo su pirmoai su-
visietyti. Šiaudim ji gali myleti
moue, mytoj - tave, pomyt - kitą.
Štai kolie ji nepatooi. Kit ji gali
beikyti kaip medūtamai aut-
panda, ver ji amžime. Tai luei
gi yra ta meilė?“

③ „ Juozas ai veiduliuoju, ve-
tataujo pavysdūn kitimui, o tik
paroda, kad buvo toliu žmo-
vių, toliu likimui. Ji is žmogiška,
is žmogiška, is žmogiška, bet visko
leivis ~~is~~ dvarimis išdidumai. Ne-
galima išluti is aliy milis ge-
lios, milis kaip socialinio jaus-
mo: milis žemei, milis darbui
is milis moterici. Juozas vienas
žinojo sleptataly. Juozas vienas

musimsto apie žmogaus, tautos,
galis ne visos, gal tik jos dalis,
tačiau apie tautos likimą isto-
rijos vertybėse. Nebūkimus juroi
guvėti už tai, kad jis nepadijo
broliui, bei šis atėjo pasąyti pi-
vius. Juro is patis viliau kaltino
save už tai. Fanistėkimus nupuo-
ti, kadil jis atitūmė pamilusis
ji jaunojo šerūs, kuri poto
tragiškai žuvo Kairėbalis aki-
vare. Nepateikime sąskaitos už tai,
kad jis ne iš karto priėmė per-
vėsinis gyvenimus. Juro gyveno
pagal savo dorovinius dės-
nius, pagal kurius gyveno jo
seuoliai, puokaučiai. Sąlydoms
savo pareigose padėti kikiu-
voms, bei atriduria uolėmėje,

jis padeda žmogui, bet lū-
tišku momentu pasirenkia spren-
dimas: Stoukinkui vė Koulins, vė
Adels; už savo tautos kaurias,
vė viskas, bei ypač žvėta au-
šimom žmogui". J. Baltušis

- ④ Juro - liandis likimo
įkūnijimas.
- ⑤ „Pagindinis uždavinys, kurį
staičiau sau, rašydamas sek-
mą: sukurti, žinomame kūrė
jogor is literatūriniai gabumai,
likimo mano mylimai is breu-
giai Lietuvai, likimo Lietuviai,
jo neįtikėtinom dorbūvumai,
nepalaužiamom tikėjimui ge-
monumai žmogui ~~su~~ saugy-
bėmim, jo metamsiai pasaulij
sitikimom visatale kuru, va-

liot glėbimo uirguėdimo ir
vijumui. Būtent šis ilimo li-
turio saugio, diko, mūsų
tauta palibi visos intoujos
vėtro, visos vėbandymus, rū-
šius ir kruvius, neįtikėtinais
šiauvis ir tūnkinamais, ir
išliko gyo, tvirta, parimo-
nisi brėnginti geriausios
pucėties tuodėjas ir kvėti-
vojais. Patėan apė epochų
keitor pamokos ir patyrimų,
apė amėmos ir atrako vė-
lenkėnos vėitėis bėnėias"

J. Baltūis

Eduondos

Mižėkaitis

Laikos

Mižėkaitis eilėmėis cėls "Lėmogus"

apostė in aušėmėis žėmogų, jo
jaunvėis, vėntis ir poėglėis.

Še Eilėmėis "Laikos" Mižėkaitis
aušėmėis žėmogaus puiklėmėis
uor laiko. Laikos tautėis vėn-
tomėis palydovėis lydi žėmogų
iki pakutėis vėntis. Ji, tautėis
vėntomėis saugai, pėnėpė, vė-
ntomėis "piūtėis" laiko gėis.

Patėis tarum apėbėvėis vėis
žėmogų saugėmėis, kėis vėntis
puokėis ir vėnos vėntis. Jėk
paibėiti gėli ir tuomėis, kėi
"vodyklėis alypė vėntis..."

Laikos kėi kėdi gėis vėntomėis
sugutėmėis ir aušėmėis ir
žėmogų likėmėis. Laikos tautėis
lobai dėrėis sugutėmėis ir vė-
bėitėis, vėntomėis or vėntėis
Jė tautėis gėndėmėis vėntėis žėis

gaur balser, valdojauti tammig
usketi, kad mintis atitruankty
toliau "... per aulenti tu, / sesuo, a-
teini, / Aulenti; kelionis / Man va-
dini / Ateisi, kai laikas / Ateiti
ateis." " Melodras: paritruanki / Zi-
menso akis..." " Ju itai po tam-
sios uskties ateius rytes su "kal-
tu rygnis ziedelis" pasibedzia ;
laugs. Cia atuosdyty, kad mato-
me apie konderetes emogys - por-
ty, kumis dsiuograi..." " kad vemu-
tuoko / Si plouyti lyriskas gija..."
bet juk parvelgus - galime suvokti,
jog mintys apie laikas, mirtis is
amzrnybe gali buti insakytos kilt-
vimo. Na, is paskutiniamis sil-
mocio posulyje dar kartas
sakome, jog "kudi sergas -

kelionis aut simos / Eius eine
istims metus... " O dienos is valou-
dos tiriog upatebimus' kelise,
" kaip paulicrai ; pietus..." " Ju
amogus derusi susimogto, pa-
metyr kelio tikus. Ji puode-
de jaudinti verimouybei, mirtis.
Faciou Nors mu is ugalius kovo-
ti su kelio tikume, taicou kilt-
vimer is mims galime pasira-
ti parimoudoti kiltvimo mi-
nute.

9

Paulius Tivovys

P. Tivovys savo kuryboje tesi
zgnis poety stuoos, banouou-
ho dainingos lyriskas tusdi-
ajs. Jo eilinescrai ypa itiu
kuopi is lyriski. Kevik visi
eilinescrai ypa labai dei-

vingi ir uveriai bendro tu-
mi su tautosaka.

Tūna ir P. Širvio lyrinės
temų ypač karo tema. Eili-
mėtyji "Narsuolių garbė"
poetas tantum dekoja užimo-
vanu kovavimui už tai, kad gy-
vi Vilnius. Tones sujungia
šiuos, todėl Širvio kovos
padime "buoli mano". Tūna
ilimėtis - padime, pagamba ir
susitarėjimas užimovanu uoruo-
liu, kuris klupo "Nupau-
dyt ginklą rankoj, / Už man-
mintę, / Už mane", o juk "Už
vėrinan, ... / Šiuo angulata, /
Šiuo mylitas tu kovai." Tai
užimovanu uoruoolis tantum
šloepi ir poetę "Užimt su

limotij tučią vintę"
Kitame ilimėtyji "kovai -
baltieji buoliai..." P. Širvio
uostabiai apuošo senų lietu-
višką kovą, gantę ir lietu-
vio dvasę. Kovai, kaip ir li-
tuvių tautosakoj, vadimam
baltainiai buoliais. Man tie-
siog uostabai kovų sakų pa-
lyginimas: "Nuovancis
kardiai / Sakų nepakelia" vi-
sai kaip kovuokas. Už
manu tušioj pūtis alus sto-
je uostabai vaisdai, levi
"Nemelis, puostlygi, / Pro
ūkong belovis" litai plou-
lia danguimi, o uinganti
rėmė kovpis tėviske. Ypatin-
gai ilimėtyji janciamas ti-
viskis - lietuviško kovos, lau-
niam "stipruan eis šindys

myli" ir "Gvardian vijelis užis",
ilgėnys. Juk ~~š~~ kultūriniam tē-
vishėje "Kaip mator dūmolekrap-
nūs". Na, is pagaliam parvo-
olovus senoji lituvis olvasis:
"Eia žmouis gerbis uong /
Kaip motinos lopis" ir "Nar-
nūnos eia veningis / juo mūny
žemi klesti". Prisimenuomo to-
limo puseitis, kai "Litu-
nio kardo gars" mūnjo
viri puštai

P. Širvy - tikus miter uilines
eiz autonus. Jis doimianciai
apdoimuoja puasaitis meiz.

su meile poetas sije liūdmi
pūsiminimai, taigi itai lūq
P. Širvy nois apie pirmūq-
jū meilę: "Skisiti jaunom
patilo / ke jolios puostūmos".

Poetai gvardianios doinos api
meilę, kurios slenkta kaip
aidas is vienu pasivėtinioje.
Kur meili, ten is jaunysti. O
savo pirmūjū meilę kultūri-
nos parius, "Nors is us jū
bučios". "Parius jos vėlky
jūq, / Nors litas aphobius"
juk tai neisdistantis pūsimi-
nimos, kuris is pūbikus de-
us quandicai, kai "Ušlvis
kūses sarūms" likes toles
pat svimū is liūdmos. O
juk meile netevi vardo "Jai
tūlstantiai vardo".

"Atsilivro" leikotarpio
novelistai

M. Sluckis - pokario mity dromis-
tizmos irūiskiamos per veikijū sū-